

administration i retning af, at FN kommer ind at spille den rolle, FN aldrig fik lov til at spille fra starten i Irak, og det er efter min opfattelse en af hovedårsagerne til den misere, man er landet i?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Den danske regering har hele tiden ønsket, at FN kommer til at spille så stor en rolle som overhovedet muligt. Man skal jo heller ikke glemme, at FN selv trak sig ud efter mordet på de Mello og hans medarbejdere, som igen var et terrorangreb, der havde til formål at få FN ud, og FN kommer jo først ind, når FN vurderer, at sikkerhedssituationen er, så der er rimelig mulighed for at arbejde. Nu kan jo man se, at der i de her dage sker det, at Brahimi formentlig ikke kan bevæge sig rundt.

Det, vi ønsker, er selvfølgelig at få den stabilisering, som skal til, for at FN føler sig stærk nok, tryk nok, til at gå ind. Vi er i det der dilemma, at der skal være mere sikkerhed, for at FN går ind, og jeg tror, det bliver svært at få tilstrækkelig sikkerhed, før FN går ind, fordi FN er verdenssamfundet, som så viser den irakiske befolkning, at det ikke er Vesten, det ikke er USA, at det er hele verden, som ønsker at genopbygge og stabilisere Irak.

Derfor er det jo, at jeg i Irland her på udenrigsministermødet vil arbejde for, at EU også helhjertet, på trods af splittelsen i marts i fjor, men vi var jo enige om opfordringen fra oktober i efteråret, tilsiger FN sin støtte til den politiske proces, som er den, der skal til, så irakerne kan se, at nu overtager de, nu får de mere og mere ansvar, og derved får man den irakisering, som skal føre til den politiske frihed og det politisk frie liv, som vi håber på.

Villy Søvndal (SF):

Men igen, set fra et irakisk synspunkt er situationen kendetegnet ved, at de sociale problemer er uløste her et år efter besættelsen, at byerne bliver belejret, at amerikanske marinesoldater agerer som snigskytter oppe fra tagene, at både Falluja og Najaf i syd i øjeblikket er omringede byer, og derfor: Vil udenrigsministeren ikke anerkende den slutning, at det, der sker lige i øjeblikket, er, at modsætningsforholdet bliver gearret voldsomt op og næsten vokser dag for dag? Og netop i den situation er svaret så hovedsagelig det militære svar, at sende flere soldater til at belejre og til at skyde.

Tror udenrigsministeren ikke, at der er behov for meget mere beslutsomt at sætte en politisk proces i gang, så man ikke ender dér, hvor amerikanerne tror, at de kan gøre det, israelerne ikke kan i Palæstina, nemlig at skyde sig igennem til fred? Og vil udenrigsministeren presse på, for at det politiske budskab lander sikkert i Washington, at der kun er en politisk udgang på den nuværende krise, og det hedder, at USA skal trække sig tilbage fra både den økonomiske, den militære og den politiske dominans? Det skal de, fordi det er den eneste mulighed for, at det irakiske folk vil anerkende en løsning, hvor også FN får en mere central rolle.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, men nu skal vi lige huske, hvad vi diskuterede i går – det er jo ikke så længe siden.

Når hr. Villy Søvndal siger, at USA skal trække sig ud, så ville det direkte føre til en af de to ting, vi ikke vil have, formentlig dem begge to, nemlig en islamistisk stat, en borgerkrig. For nok kan shiitter og sunnier og baathister for øjeblikket være sammen, for de vil ikke have, at det skal lykkes den 1. juli, men jeg tvivler meget på, at de kan være sammen, i det øjeblik alle er gået ud den 1. juli, for så vil der komme en kamp mellem dem på et eller andet tidspunkt, og så vil man få en kaotisk situation, som vil være morderisk.

Derfor er opgaven stadig væk tosporet, nemlig at sørge for, at de, som vil ødelægge det her for at få en fundamentalistisk eller en nationalistisk, baathistisk stat, ikke får held med sig. Og det vil sige, at der er svaret på terrorisme jo kun direkte her og nu politimæssig og militær indsats, men samtidig vil man køre det politiske op. Det er derfor, Brahimi er der, og det er derfor, jeg opfordrer til, at Brahimi får arbejdsvilkår og støtte.

Villy Søvndal (SF):

Spørgsmålet drejer sig om, hvilken konsekvens udenrigsministeren vil drage af den seneste udvikling i Irak.

Jeg vil godt spørge meget direkte: Er læren af det her for udenrigsministeren, at de forsøg på selvtægt, som en meget lille gruppe af lande gjorde for 1 år siden i forhold til Irak uden om FN med kortslutning af samtlige internationale institutioner, gør det muligt at vinde en krig, men at prisen, man efterfølgende kommer til at betale i form af ødelæggelse, i form af tabte menneskeliv, i form af mangel på politiske løs-